

Не думайте, що принцеса так і народилася горбатою. Нічого подібного: вона була струнка і вродлива, проте надто вже вередлива.

Король давно постарів і з нетерпінням чекав, доки нарешті його горда дочка обере собі гідного чоловіка й можна буде передати йому свій трон.

Але королівні зовсім не хотілося заміж. Ані хвилини не зупиняла вона погляду ні на принцах, ні на графах, ні на маркизах, які день у день змагалися за її прихильність.

І от якось, прогулюючись біля палацу, вона зустріла жалюгідного старця. Лице його було спотворене, одяг — суцільне лахміття, а на спині — величезний горб.

— Подайте на бідність! — простягнувши долоню, заголосив він.
Проте дівчина так злякалася його потворного вигляду, що відразу ж поспішила відійти геть.

— Ніколи не потрапляй мені на очі! — гукнула вона старому.

Старець розсердився. Він наздогнав принцесу й кинув у неї чорного павука. Павук учепився за шлейф, і як дівчина не старалася, вона так і не змогла струсити з себе гидку комаху. Так і принесла до палацу страшний подарунок.

Оселившись у королівських покоях, павук не давав принцесі ні хвилини спокою, кусаючи її вдень і вночі. Незабаром, уволю насмоктавшись крові, він виріс таким великим і тов-

стим, що нагнав страху на всю придворну челядь. Тоді королівна покликала сторожу й наказала вбити павука, а з його шкіри зробити бубон.

Того ж дня королю стало погано. Він прикликав дочку до себе й сказав із докором:

— Ти бачиш, який я вже старий та немічний. Мені потрібен спадкоємець, аби передати йому владу над державою. Коли ти вже вибереш собі чоловіка?